

Să stăm la o fereastră

Alina Drăgan

Să stăm la o fereastră
Și să privim aerul cum
Se scurge din cer,
Etern, stingher,
Ca o mănășă turnată
În propriul fier,
Mereu orb, mereu la fel,
Un invizibil oxigen
Încărcat de-a sa natură
De poluare, și de oameni,
Și de zel...

Să stăm la o fereastră
Și să simțim cerul cum doarme
Pe pământ...
O pleoapă febrilă
De calm necuvânt,
Un timp curgând în a sa
Pironire
Să-i sorbi energia și
Pura simțire,
Să nu te mai saturi
De el...

Să stăm la o fereastră
A gândurilor
Lipsite de scenă,
Lipsite de orice fundal
Și-n care filmul
Rulează-ncet și clar,
O pată imperfectă
Și suficientă sieși-
O pânză în culoare
Pe static porțelan.

Să stăm la o fereastră-
Doar tu și eu, aievea,
Privindu-ne întruna,
Duios, nestingherit.
Să ignorăm și aer,
Și soare și furtună,
Să știm că ne iubim,
Și că ne-am regăsit...